

DENISE MINA

KONEC
VOŠIČÍ
SEZÓNÝ

panteon

Denise Mina

Konec vosí sezóny

Přeložil Ivan Němeček

panteon

Ze anglického originálu
The End of the Wasp Season

KATALOGIZACE V KNIZE - NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Mina, Denise

Konec vosí sezóny / Denise Mina ; přeložil Ivan Němeček. -- Mladá Boleslav : Panteon, 2013

Název originálu: End of the wasp season

Přeloženo z angličtiny

ISBN 978-80-87697-02-3

821.111(410.5)-31

- skotské romány (anglicky)

- detektivní romány

821.111-3 - Anglická próza, anglicky psaná [25]

Copyright © Denise Mina 2011

Copyright © 2013 by Panteon

Cover © 2013 by Emil Křížka

Cover photo © 2013 by Neil Donaldson 2011

Translation © Ivan Němeček 2013

Panteon, Staroměstské náměstí 89, 293 01 Mladá Boleslav

www.knihypanteon.cz | www.facebook.com/knihypanteon

Přeložil: Ivan Němeček

Odpovědná redaktorka: Jana Veselá

Návrh obálky: Emil Křížka

Sazba: DTP Panteon

Tisk a vazba: CPI Moravia Books, Pohořelice

Printed in the Czech Republic.

ISBN 978-80-87697-02-3

ISBN +) * Ž * " Ž *) (PDF) Ž " * Ž ' / B

Pro Louise

PODĚKOVÁNÍ

Velké díky Jonovi, Jade a Reaganovi za pomoc s druhou polovinou knihy, která byla, ehm, tak trochu zapeklitá. Děkuji také lidem z Orionu za neustálé povzbuzování a Peterovi a Henrymu za jejich těžkou práci a podporu.

Děkuji také Stevovi, Edith, Fergusovi a Ownie.

A k tomu povzbudivému třpytu v jejich očích: Ať shoříte v pekle za to, co jste mi udělali.

1

To ticho vyburcovalo Sáru z hlubokého spánku. Otevřela oči a podívala se na červené číslice digitálního budíku: 16:32.

Z jedné ze zahrad dole v kopci se ozývalo vytrvalé ňafání malých psů, které se odráželo od stropu a stěn klenuté místnosti.

Ticho. Rádio bylo vypnuté. Když tu Sára pobývala, nechávala obvykle puštěné rádio v kuchyni, naladěné na Radio 4. Konverzační šum obrušoval ostří prázdnoty. Z jiné místnosti to budilo dojem, že dům je plný okouzlujících upovídáných lidí z Hampshire. V Glasgow by to zlodějům mohlo připadat divné, ale v exkluzivní vesnici Thorntonhall to působilo přesvědčivě. Sára nechávala rozsvícená i strategická světla v hale, nad schodištěm, všude, kam nebylo vidět. Měla talent uspořádat věci tak, aby to nějak vypadalo.

Ticho. Tohle nebyla hodina na vloupání. Dům byl na vrcholu kopce, za denního světla dobře viditelný, zvláště v tuhle hodinu, kdy sousedé byli na zahradách a kritickým okem přehlíželi zahradníkovu práci nebo si hráli s tlustými ušlechtilými psy. Zloděj by si musel moc věřit, nebo být strašně hloupý, aby se sem teď vloupal.

Vyčerpanou a zoufale ospalou Sáru napadlo nevinné vysvětlení: buď se spálila pojistka v kuchyni, nebo se s ní staré rádio definitivně rozloučilo. Vybavení domu bylo staré a potřebovalo opravy.

A tak usoudila, že rádio odešlo, usmála se a zavřela oči. Schoulila se pod přikrývkou a byla skoro ráda, že se vzbudila, aby mohla znovu upadnout do příjemného spánku.

Její myšlenky se tiše ponořily do teplých temnot.

Náhlé zapraskání podlahového prkna na úpatí schodiště. Prudce otevřela oči.

Zdvihla hlavu z polštáře, aby lépe slyšela.

Zašoupání boty na koberci zesílené schodištěm a úsečná dvouslovná výzva. Vysoký hlas. Ženský hlas. „*Tak pojď.*“

Zpitomělá spánkem si představila svou matku na schodišťovém výtahu a její neúprosný výstup na podestu. Matku se svrastěnými panovačnými rty. Matku dožadující se odpovědí. Proč si umanuli pečovatelskou službu? Proč ji Sára nikdy nepřijde vykoupat? Proč nesloužil její pohřební obřad kardinál Geoffrey?

Nesmysl. Odhodila přikrývkou stranou a spustila nohy na podlahu. Pokusila se vstát, ale zradila ji ospalá kolena, a tak se s nedůstojným žuchnutím svalila zpátky na postel.

Zlobila se sama na sebe a uvědomila si, že je zranitelná, protože je doma. Byla už na různých podivných, strašidelných místech a dařilo se jí zůstat ostražitá a klidná. Cestou tam si vždycky vrývala do paměti nouzové východy a všechno si neustále hlídala, ale tady byla bezbranná.

Jenže tady to bylo jiné než v těch cizích prostředích, protože tady byla majitelkou ona. Mohla zavolat policii a požádat ji o pomoc.

S touto uklidňující myšlenkou si na posteli klekla a sáhla do kabelky vedle postele. Nervózními prsty tápala mezi papírovými kapesníčky, účtenkami a pasem, až nahmátla kov zadního pláště svého iPhone. Stisknutím tlačítka telefon otevřela a s potěšením sledovala rozsvícení displeje. Zapnula si ho hned po zastavení letadla, ještě v uličce první třídy, než vystou-

pila na Glasgowském letišti. Nedělala to tak vždycky. Někdy ho nechala vypnutý čtyřicet hodin, dokud se nevypsala. Teď ho držela oběma rukama a soustředila se na displej. Odemkla ho, vybrala si klávesnici, vytukala 999 a stiskla volání. Vzápětí zaslechla za dveřmi ložnice nějaký pohyb.

Byl to spíš pocit než zvuk, pohyb vzduchu nad schodištěm. Někdo se otřel o zeď vedle dveří. Zamrazilo ji v kříži.

Zasunula iPhone do záhybu v příkrývce a vstala.

Dveře se s tichým záupněním otevřely.

Nebyl to duch její matky, ale dva mladí nemotorní pubescenti. Měli volné černé běžecké kalhoty a příslušná trička, obojí oblečené naruby, takže bylo zřetelně vidět švy na rukávech i nohavicích. Měli i stejné černé sportovní boty. V těch podivných uniformách vypadali jako příslušníci nějaké sekty.

Zprvu nejistě a šouravě vyplnili rám dveří. Netvářili se nijak zoufale, vypadali sebejistě, vyzývavě.

Téměř se zasmála úlevou. „Co tady děláte?“ Jeden byl vysoký, s oholenou hlavou. Nedokázal se na ni podívat a při zvuku jejího hlasu se ošil a ustoupil trochu stranou, až měl jedno rameno na chodbě, jako by chtěl odejít.

„Tak hele,“ řekla, „vypadněte z mého domu...“

Druhý chlapec měl delší vlasy, černé a husté. Ten váhavý nebyl. Tvářil se rozezleně, stál pevně v rámu dveří a díval se přímo na ni, odhadoval ji.

Sára věděla, že není moc hezká, ale pečovala o sebe, byla štíhlá, měla módní sestřih. V přátelivém světle mohla působit přitažlivě. Na tohohle kluka však ne. Ten jí byl znechucený.

Vyšší kluk štouchl do svého kamaráda loktem. Nasupený kluk z ní nespustil oči, ale vytrčil bradu a pokynul mu, ať jde do pokoje. Ten vysoký sebou trhl a nejistě zavrtěl hlavou. Pokračovali v komunikaci nepatrnými gesty a ten rozezlený ji stále sledoval nenávisným pohledem.

„Zemřela mi matka,“ řekla slabým hlasem, když jí došlo, že její přítomnost je nijak nezaskočila. „Já ještě bydlím–“

„Kde máte děti?“ zeptal se ten našťvaný.

„Děti?“

„Máte děti.“ Byl si tím zjevně jistý.

„Ne...“ řekla, „nemám děti.“

„Ale máte, kurva.“ Rozhlédl se po pokoji, jako by její děti mohly být schované pod příkrývkou nebo v šatníku nebo pod postelí.

Měl vysoký hlas; byl to ten hlas, který zaslechla na schodišti, ale nemluvil s glasgowským přízvukem, nebyl ani odnikud ze západního pobřeží. Nebyl to ani ten skotský, těžko zařaditelný přízvuk místních dětí. Pocházel zřejmě z východního pobřeží, z Edinburghu nebo Londýna. Nebloumali po domě, přišli rovnou sem. Najednou netušila, o co jim jde.

Zkusila to znovu. „Spletli jste si dům.“ Podíval se na ni a sebejistě řekl: „Ale nespletli.“

Peníze. Museli sem přijít kvůli těm penězům.

Jenže ty byly v kuchyni, odkud se do jejího pokoje muselo jít chodbou přes halu a nahoru po schodech.

Podívala se na ně jinýma očima. Ti si nepřišli pro peníze. I kdyby se na ně zeptali, zapřela by je, protože už volala na policii. Za chvíli přijedou, odvezou ty kluky pryč a vyslechnou je. Potřebovala se tvářit nevinně.

„Měli byste jít,“ řekla rozumným tónem. „Před chvilkou jsem volala na policii, už budou na cestě. Když vás tu najdou, budete lítat v pěkném průseru.“

Rozezlený kluk z ní stále nespouštěl oči. Vykročil jednou nohou do pokoje, špičkou se dotkl žlutého perského koberce a narušil posvátný neutrální prostor mezi nimi. Všiml si, jak zobrašitela. Sára zahlédla v jeho obličejí záblesk empatie, ale vzápětí mu ztvrdly rysy a kluk vyzývavě zvedl bradu. Znovu

o kousíček posunul nohu, přes okraj třásněmi lemovaného koberce, aby jí naznačil, že by mohl dojít až k ní, že k ní dojde.

Rozčilení ji vyburcovalo k útoku. „Já vím, proč jste přišli,“ řekla, vykročila k němu a ukázala rukou ke schodišti. „Vy nevíte, s kým mluvíte, udělali jste chybu–“

„*STŮJ!*“ Rozezlený kluk vycenil zuby. „Vrať se, kurva.“ Rozhodně k ní vykročil a usmál se. Děsilo ji, jak nepřírozeně suché měl zuby.

Sára couvla k posteli. Viděla, že z úkrytu v přikrývce ční růžek telefonu. Ohnula prsty, jako by zkoušela rychle tasit zbraň. Sjel jí pohledem po tričku až ke stehnům a rozpačitě odhlédl. Uvědomila si, že nemá kalhotky. Když dorazila domů, byla tak unavená, že shodila kabát, v hale skopla boty a vyplazila se do schodů. Šaty a kalhotky odhodila na podlahu ložnice. Staré tričko, v kterém spala, jí sahalo jen na stehna, sotva ji zakrývalo. Nespala čtyřicet hodin. Všechno ji bolelo. Zemřela jí matka. Zasloužila si spánek.

„OKAMŽITĚ VYPADNĚTE!“ zaječela co nejhlasitěji.

Ten vysoký kluk sebou trhl, ale ten našťvaný ani nemrkl. Znovu vysunul spodní čelist, jako by ji chtěl kousnout. Rozpoznala v něm vztek zabarvený hluboce zakořeněnou zatrpklostí a ona náhle věděla, odkud ten obličej zná.

„Kdo seš?“ řekla. „Já tě znám.“

Vysoký kluk se po těch slovech bázně ošil a podíval se na svého kamaráda.

„Já tě určitě znám.“ Ale zcela jistá si nebyla: ta vzpomínka byla zrnitá, jako by ho zahlédla v televizi nebo v novinách. „Viděla jsem tvoji fotku.“

V obličejí našťvaného kluka se objevily růžové skvrny. „Fotku?“ vyhrkl. „Tys viděla *fotku?*“

Rozpačitě pokrčila rameny a všimla si, že kluk zatíná pěsti.

Jednu zdvihl a praštil se do levé strany hrudníku. „...ti kurva ukázal moji fotku?“

Hlas mu přeskakoval do vyššího rejstříku. Jeho kamarád k němu přiskočil, odtrhl mu pěst od hrudi a stáhl ho zpátky. „Tak dost. Stačí, vole. Dejchej, zhluboka dejchej.“

Sára se kradmo podívala na telefon. Doufala v záblesk naděje, ale nic neviděla.

„Kabelka, kurva,“ procedil skrz zuby rozezlený kluk. „Najdi kurva její telefon!“ Zbledl a podíval se na podlahu k jejím nohám. Jeho kamarád sledoval jeho pohled a přistoupil k ní dvěma dlouhými klátivými kroky. Dřep si a vrazil ruku do její oblíbené kabelky. Hlavu měl těsně u jejího stehna. Sára se rozkročila a obnažila se mu. Překvapeně ztuhl.

S naštvaným klukem ten pohled ani nepohnul. „Dělej, kurva, Squeaku!“

Kluk v podřepu od ní odtrhl pohled a vytáhl ruku z kabelky. Držel mobilní telefon. Byl to starý těžký krám, jaký mívají penzisté. Kryt z rudého plastu, velká tlačítka, malý displej s tapetou palmy. Bylo na něm něco divného, protože displej se ani nerozsvítil – byl to falešný mobil. Sára si vyděšeně uvědomila, že na něj zapomněla. Stále na něj zapomínala, ale teď by ho mohla použít. Nasupněnému klukovi zacukalo v tváři. „Co je tam dál?“

Dřepící kluk zastrčil falešný mobil do kapsy a znovu sáhl do kabelky. Potěšilo ho, když našel peněženku. Vstal a triumfálně ji zdvihl nad hlavu.

Sára se málem rozesmála úlevou. „Chcete peníze?“

Jenže oni byli zaujati peněženkou. Vysoký nálezce ji stále držel nad hlavou a došel s ní ke svému kamarádovi. Byli něco víc než lupiči, pitomí kluci, kteří nosí oblečení naruby. Uvědomila si, že skrývají školní logo.

Sledovala, jak ten naštvaný kluk prudce otvírá zip její peně-

ženky. Zнала ten krátký nos, ty široké okrouhlé nozdry. Zнала ho velice dobře.

„Znám tvýho tátu,“ řekla zkusmo.

Trefila se: zaváhal a pustil jezdec zipu. „*Znám tvýho tátu,*“ řekla hlasitěji.

Vysoký hubený kluk sjel pohledem z ní na svého kamaráda. V očích měl paniku. Sára ještě zesílila hlas: „Radši vypadněte. Co si myslíte, že udělá, až mu řeknu, že jste se sem vloupali?“

Nějaký táta. To mohl být kdokoliv. Nějaký slaboch, nebo naopak vlivný muž, nebo ubohý opilec. Možná Lars usoudil, že jí nevěří, a chtěl to vrátit. Lars. Byl to Larsův nos.

„Lars!“ vyhrkla. Naštvaného kluka to zjevně zasáhlo. Chvilí očekávala, že jí vrátí peněženku, omluví se a vycouvá. Na okamžik se jí zpomalil krevní oběh a musela se nadechnout. Zahořklý Lars, zraněný, spráskaný Lars, který jí pohrdal, ale potřeboval ji, i když nikdy předtím nikoho nepotřeboval. Kdyby mu to vyhovovalo, nechal by ji zabít bez mrknutí oka. Jenže to mu nevyhovovalo. Lars ty kluky neposlal.

Naštvaný kluk se na ni díval stále hluboce dotčeným pohledem a mhouřil oči nenávistí. Nespouštěl z ní oči a drzými prsty jí šátral v peněžence, až nahmátl pár velkých bankovek a účet za taxi a vytáhl je ven.

Sára se chopila příležitosti a vrhla se k iPhonu. Převalila se na bok, prsty nahmátla chladný kov a pevně jej sevřela, protože věděla, jak je kluzký. Zdvihla ho, klepla na displej. Při tom volání se zamkl; podařilo se jí ho odemknout až po dvou neúspěšných pokusech: „POLICIE! POMOC! JSOU U MĚ DVA KLUCI–“

Přiskočil k ní rozezlený kluk. Popadl ji za sevřenou ruku, postavil ji, snadno jí vytrhl z prstů hladký telefon, ale Sára do něj nepřestávala křičet: „-V MĚ LOŽNICI! JEDNOHO ZNÁM–“

Všichni ztuhli, dívali se na telefon, představili si, že je někdo slyší, že v téhle hře mají obecnost. První se vzpamatoval nasupený kluk: pomalu zdvihl telefon k uchu a naslouchal. Tváří se mu mihl úsměv. Píchl prstem do displeje, zavěsil a odhodil telefon na postel.

Stáli těsně u sebe, nepřátelský hlouček ve slupce neuspořádaného domu.

Uslyšela za sebou pohyb vysokého kluka a vzápětí ucítila jeho dech ve vlasech. Cítila, jak se jí na uchu sráží vlhkost toho dechu. Rozezlený kluk vyčetl z jejího výrazu skleslost. Viděla, jak ho to rozzuřilo.

Dech za jejím ramenem se zrychloval.

Jednou se Sára setkala v nějakém hotelu v Dubaji s klientem a šli spolu na večeři. Byl to tlustý chlap. Byl smutný, zoufalý a odtažitý, a i když se snažila zapříst s ním rozhovor, během jídla mlčel a hodně pil, ale nepomohlo to. Ve výtahu cestou do pokoje si v duchu zkoušela, co mu řekne: to se občas stane každému, vždyť je příjemné jen tak se mazlit a mluvit spolu, příště můžou zkusit pilulku, kdyby chtěl... Na té posteli s tváří zabořenou do polštáře, jak jí poručil, za sebou slyšela stejný dech, rychlý, náhle až zvířecí, otočila se a zahlédla v jeho ruce kovový záblesk. Skopla ho z postele, sebrala si šaty a utekla. Zachránilo ji jen to, že byl příliš tlustý, než aby ji mohl pronásledovat.

„Já mám peníze,“ řekla neadresně.

„Peníze?“ řekl ten naštvaný kluk tiše. „Ty si myslíš, že tu jde o peníze?“

„Tak o co?“ vykřikla co nejhlasitěji v naději, že je to odradí. „Co tady sakra děláte? Tohle je můj dům, kurva!“

Ale ani jeden necouvl. Střetla se s pohledem nasupeného kluka.

Plačky k nim prosebně vztáhla ruce. „Udělala jsem vám

něco? Vy víte, že mu to řeknu.“

Odvrátil od ní pohled a lhostejně se rozhlédl po pokoji.

Náhle jí to došlo: nebál se, že si zapamatuje jeho obličej, protože ji sem přišel zabít. Nikdy neměla ten dům opouštět. Nikdy odsud neměla odcházet.

Ale nemůže přece zemřít v tomhle chladném omšelém domě, z kterého se celý život snažila uniknout; nemůže se nechat skoro nahá zabít dvěma drzými kluky, kteří vnikli do ložnice, která kdysi bývala jejím dětským pokojem.

Skrze slzy viděla mezeru mezi nimi a otevřené dveře.

Sklonila hlavu a rozběhla se.

2

Kay seděla u okna a usmívala se na misku pod oknem. Byla si jistá, že má velkou cenu. Opravdu by si z ní neměla dělat popelník. Kdyby ji dala do televizních *Příběhů starožitností*, určitě by ji prezentovali jako poslední kousek, a až by odborník sdělil její hodnotu divákům, čistě pro účely pojištění, vyrazila by jim dech.

Vzdychla a vyhlédla ven na šedivé město. Castlemilk byl postavený v kopci, z něhož byl výhled na celý Glasgow. V každém jiném městě by byl tenhle výhled vyhrazen bohatým, na úbočí Cathskinu by byly roztroušené velké domy s nádhernými zahradami, ale tady ne. To nikdy nepochopila. Snad jen ta vzdálenost od centra.

Město vypadalo z okna šedě, špinavě žlutá pouliční světla se začínala s blikáním rozsvěcet, ale možná to nebylo město, co bylo šedivé. Kuchyňské okno bylo šedivé, vrstvu prachu z něj nedokázala smýt, protože byla na vnější straně skla a okno se nedalo dostatečně otevřít. Kdo tohle zavínil? Když měla dobrý den, přisuzovala to opominutí projektantům, za špatného dne nenáviděla všechny místní, připadali jí jako špindírové neschopní umýt si okna, která jim upírají nejkrásnější výhled na celé město.

Oklepáváním popela z cigarety, pomalu, klep-klep-klep, členila hovor s neviditelným protivníkem na druhé straně

stolu. Dvě židle, každá po jedné straně. Pět lidí v domě a dvě místa u stolu.

Zhluboka potáhla z cigarety, cítila, jak ji kouř škrábe v krku a plní plíce, a usmála se, když si uvědomila, že to byl on. Dvacet cigaret každý den, z každé tak šest, možná sedm šluků, a skutečně si vychutnala jeden jediný. Jeden ze sto dvaceti každý den. Tohle kuřácké zamyšlení jí ukazovalo, jak málo požitku z kouření má a jak je nesmyslné. Jak na ni nepůsobí. Vychutnávala si ten jediný nádech tím víc, čím víc si uvědomovala, jak je vzácný. Klep, klep, klep. Z cigarety odpadl kousek žhnoucího tabáku a Kay úhledně udusala špičku o stříbrný, zlacený svažitý povrch misky.

Dvířka kuchyňských skříněk volně visela v závěsech, pracovní deska zduřela vodou v místech, kde se odloupla plastová dýha. Na bytovém úřadě jim slíbili novou kuchyni, mohli si vybrat dvířka i pracovní desku ze tří nabídek, ale od té doby už uplynulo několik měsíců a nic se nedělo.

Kay uslyšela z předsíně otvírání ložnicových dveří. Do kuchyně vešla Marie, ale odvrátila od Kay pohled, jako by jen náhodou procházela. Ve třinácti letech byla Marie tak plachá, že skoro nevycházela z domova. Přesto měla nalakované nehty, tentokrát namodro, a barevně sladěnou stuhu ve vlasech. V buclatém obličejí jí zářily kulaté růžové tváře.

„Ty ses líčila, miláčku?“

Marii to nečekaně přivedlo do rozpaků. „Sklapni.“ A úprkem se vracela do svého pokoje.

Kay si skousla ret, aby se nerozesmála. Marie se jednou rozplakala studem, protože Kay řekla před jedním klukem z její třídy, že Marie ráda pije ribenu.

„Miláčku,“ zavolala za ní, „máme čipsy.“

Marie zaváhala a se skloněnou hlavou se vrátila z předsíně, ale na matku se nepodívala. Naslepo zatápala po kuchyňské

lince a nějak našla krabici a vytáhla z ní sáček solených čipsů s octovou příchutí.

„Líbí se mi ten tvůj lak na nehty.“

Marie se na ni nevraživě podívala. „Ale mně ne.“

Kay vzdychla. „Dej si pohov, Marie. Nebo mi vrať ty čipsy.“

Marie přemohla smích a odfrkla, až se jí pod nosem objevila kapička. Zaskočeně si sáhla na horní ret a vyčítavě se na matku podívala. „Proboha.“

Rozmrzele odešla, ale nezapomněla si vzít čipsy s sebou.

Kay znovu potáhla z cigarety. Tenhle byl odporný, kyselý a bolavý. Jeden z těch, kvůli kterým si přála s kouřením přestat.

„Kde mám tenisky?“ Ve dveřích se objevila Joeova kostnatá silueta. „To jsou čipsy?“

Bez čekání na odpověď vešel rychle do kuchyně, probral se krabicí a vytáhl z ní dva sáčky s příchutí cibule a sýra.

„JEDEN!“

Pustil jeden sáček na kuchyňskou linku. „Kde mám ty tenisky?“

„Proč se po nich nepodíváš sám?“

„Protože je lehčí, když mi je pomůže najít máma.“ Otevřel sáček, vytáhl z něj pár čipsů a strčil si je do pusy.

Joe byl neodolatelný, v tom byla jeho potíže; svým šarmem neustále nutil lidi, aby pro něj něco dělali. Kay to nemínila podporovat. „Zmiz, jsem v přechodu.“

„Ale vážně, kde mám ty tenisky?“

Obrátila se zpátky ke špinavému oknu.

„Mami?“

Poráženecky sklesla na stůl. „Kde sis je zul?“

„U dveří.“

„A díval ses tam?“

„Ne. Mám?“

Neodpověděla.

Otočil se a podíval se na prádelní koš za vchodovými dveřmi. Umístila ho tam, aby do něj odhazovali všechnu špínu. Byl z čírého plastu, takže v něm viděla i jeho tenisky, nacpané k jedné straně.

Uviděl je také, něco zabručel a došel ke koši.

Už měl být dávno venku. Byl v tom věku, kdy mu postávání na nárožích připadalo neodolatelné a vzrušující a společnost kamarádů fascinující. Kay si to sama pamatovala. Nebylo to ostatně tak dávno, před čtyřmi dětmi, a jí ještě nevyprchalo z paměti to vzrušení, ta neodolatelná přitažlivost pouliční nečinnosti. Hormony. Děti se narodily rychle po sobě a všechny teprve dospívaly, hledaly se.

„Mami,“ zavolal na ni Joe z předsíně. Vzhlédla od stolu a uviděla ho, jak sedí na zemi a s roztaženýma nohama si nazonouvá tenisky.

„Co je?“

„Připadá mi, že už máš toho věčného sezení ve tmě plný zuby.“

Znovu ji dostal svým šarmem. Rozzářila se. „Já jsem v pohodě, synku. Jen se tu chladím.“

„Určitě? Podám ti pytlík čipsů, jestli chceš.“

„Ne, to je dobrý.“

Dívala se, jak si z koše vytahuje bundu a neuvěřitelně elegantně si ji obléká. Otevřel dveře a vyšel do žlutě osvětlené chodby. Do předsíně zavanul chladný průvan.

Joea měla nejraději. Neměla by mít oblíbené dítě, ale měla. Všichni to byli pubertáci, ale on byl jediný, kdo se do ní dokázal vcítit. Občas se snažil ji rozveselit.

Kay znovu vdechla kouř. Za okny už se stmívalo, ale nechtělo se jí rozsvěcet, a tak seděla v houstnoucí tmě a vychutnávala si tichou přestávku před vařením čaje a dalším kolem domácích prací. Z ulice k ní doléhal křik chlapců a kožené dunění

fotbalového míče. Představila si hlouček přihlížejících dívek na okraji betonové hrací plochy. V pozadí viděla městské centrum, hradbu vysokých domů v Gorbals a zubatou univerzitní věž. Světlo z předsíně zachytilo okraj popelníku, červené emailové okvětní lístky se zaleskly, stejně jako zkroucený stříbrný drátek, který vytvarovaly šikovné ruce moskevského řemeslníka. S obdivným povzdechem se dívala na ty barvy. Miska byla výtvorem Gustava Klingerta – ověřovala si punc na internetu – z osmdesátých let devatenáctého století.

Kay se opřela, aby ji lépe viděla. Byla to malá miska se zdobeným okrajem. Uvnitř bylo zlacené stříbro, místy omšelé, takže teplým třpytem zlata místy prosvítal chladný stříbrný lesk. Zvenčí byly na žlutém emailovém podkladu červené květy a bílé a modré lístky spojené drátkem. Spodní i horní okraj zvýrazňovala řada drobných modrých teček.

Dotkla se misky špičkou prstu, přejela jí po okraji zkrouceného drátku, který protkával zářivý email. Nejvíc ji poutaly červené prvky. Email byl průhledný jako ovocné želé. Jméno toho stylu ani nedokázala vyslovit. Rostovský finift. Líbila se jí nevyslovitelnost toho druhého slova. Připadalo jí jako z jiného světa, jako Obi-Wan Kenobi.

Tohle umění nebylo určeno lidem jako ona. Jenže vzory ruského smaltování vycházely z lidových motivů. Tyhle barevné vzory vymýšlely chudé ženy a vyšívaly je na své ubrusy a lemy vlastních šatů. S rozpíchanými prsty tvrdě pracovaly v chladných temných domech a chudoba nijak neumenšila jejich palčivou touhu po kráse, která je poháněla a naplňovala jejich životy.

O sto let později převzali jejich vzory klenotníci, kteří jimi zdobili drahé věci, jako je tahle miska, spony na pásky, čajové podnosy v době, kdy čaj byl luxusem, předměty tak drahé, že by si je ty švadlenky nemohly dovolit. Kay se stala jednou z nich,

když seděla v šeru a složité vzory k ní promlouvaly o kráse vytvořené z ničeho, o tom, jak je důležité vidět a oceňovat krásu věcí, byť přes špinavé okno.

Tohle Kay věděla nejlíp ze všech lidí, kteří tu miskou v posledních sto třiceti letech vlastnili, používali, nebo jen viděli. A nikdo ji neměl tak rád jako ona; hladívala ji za dlouhých temných nocí, kdy nemohla spát, hladila drobné zákruty stříbrného drátku vinoucího se zářivými ostrůvky barev.

3

Alex Morrowová stála v ledovém dešti u vykopaného hrobu a pod střapcem držela konec jednoho zlatého lana.

Popouzela ji zbytečnost těch lan. Rakev na nich nespouštěli. To obstaraly motory poháněné řemeny pod ní. Jenže majitel pohřebního ústavu jim tlumeně přikázal, aby se spolu s ním chopili konců lan: ona a Danny, šedovlasý muž, který léta seděl s jejím otcem v jedné cele, dva bratrance, kamarád z dětství a jeden zaměstnanec pohřebního ústavu. Stáli kolem vykopaného hrobu jejího otce a předstírali, že ho spouštějí osm stop hluboko, zatímco přístroj, který rakev skutečně spouštěl, ovládal další zaměstnanec pohřebního ústavu. Když se rakev dotkla země, všichni tázavě zdvihli pohledy k majiteli pohřebního ústavu. Ten s truchlivým výrazem pustil svůj konec lana a počkal, až s tupým zuchnutím dopadne na rakev. Vážně se uklonil do jámy, jako by se konečně vyrovnal se smrtí muže, o jehož existenci nevěděl, než dostal zakázku na jeho pohřbení. Podíval se na ostatní nosiče rakve, všiml si, že přemýšlejí, co mají k čertu dělat, a pokynul rukou k jámě, aby následovali jeho příkladu.

Jeden z bratranců natáhl ruku a pustil střapec přímo dolů, takže se nedotkl boku jámy. Díval se za ním s ústy pootevřenými v mírném úsměvu, jak se bavil pádem lana. Spoluvěžeň svůj střapec svědomitě odhodil a odvrátil se od hrobu, než lano do-

padlo. Danny švihl zápěstím, jako by odhazoval papírek od bonbónu s vědomím, že dělat nepořádek se nemá, ale jemu je to jedno. Morrowová jen rozevřela prsty a nechala lano spadnout do jámy ve snaze o neutrální gesto, protože si byla plně vědoma, že strojená nedbalost je výmluvným vyjádřením jejích citů k otci.

Crystyl za ní hlasitě naříkala. Měla obrovský černý klobouk s černými hedvábnými růžemi na lemu a občas se zakymácela, když se jehlovými podpatky zabořila do bahnitě země. Danny z ní byl rozpačitý. Nikdy se s mrtvým nesetkala.

Morrowová se obrátila k odchodu, ale zjistila, že jí stojí v cestě podlouhlá hromada hlíny zakryté jasně zeleným umělým trávnikem.

Smutečních hostů bylo žalostně málo, ale víc, než si zasloužil. Nebyli tam kvůli němu – většinou to byli muži a přišli kvůli Dannymu. Pohrdala těmi přísluhovači. Oblékali se jako Danny, měli stejné účesy, fandili jeho týmu. Jejich lojalita měla kořeny v chamtivosti a vypočítavosti. Ty nepřátelské pocity byly vzájemné: věděli, že je policistka.

Jak odcházeli blátem na cestu, Danny ji dostihl.

„Dík, že jsi přišla,“ řekl formálně a srovnal s ní krok, přestože šla rychle a rázně.

Morrowová si přitáhla kabát, jako by se před ním uzavírala. „Byl to i můj táta.“

„Já vím, ale prostě – díky.“

„Jo, já děkuju, žes to zařídil.“

„Jo, žádnéj problém.“

Do strmého svahu k jejímu autu šel těsně vedle ní, jako by tu byli spolu. Navzdory stoupání a šterkové cestě, která vyžadovala pomalou chůzi, šli dost rychle. Danny něco chtěl.

„Co je?“

Podíval se na ni zpoza těžkých víček, jako by chtěl říct, dávej

si na mě pozor. „Brian nepřišel?“

Danny se s Brianem nikdy nesetkal a ona si to ani nepřála. „Nemohl se uvolnit z práce.“

Danny přikývl a usmál se do země. Vycítila, že ví, že Brian stále nepracuje. O to, aby na pohřeb nechodil, ho požádala sama. Udělala to, protože Brian je hodný člověk, který by nedokázal odolat Dannyho úlisnému kouzlu. Stačily by dvě minuty a Brian by se nechal oblbnout, aby pro něj něco udělal. Takhle to Danny s lidmi dělal: požádal je o malou službičku, oplatil ji, půjčil peníze potřebnému bratranci a pak, aniž by tušili, co se děje, odjížděli z Fraserburghu s autem plným kokainu. Bezpečný kontakt byl nulový kontakt. Došli k jejímu autu, unavené staré hondě, kterou Brian koupil v záchvatu romantické nostalgie jako připomínku jejich začátků, a Morrowová sáhla do kabelky pro klíčky.

Daleko za nimi, u hrobu pod kopcem, zápolila Crystyl hlučně se svým žalem a jeden Dannyho poskok ve smuteční teplákové soupravě jí podával balíček papírových kapesníků.

„Crystyl to těžce nese,“ rýpla si Morrowová, když vytáhla z kabelky klíčky.

Koutkem oka viděla, jak protáhl čelist.

„Alex, bude ti volat jedna ženská. Psycholožka. Kvůli Johnovi.“

Morrowová se na něj podívala. Tak tedy John, ne Johnny, ne JJ, ne malej John. Kalendářové jméno. To bylo vážné. „Ty ses na mě u někoho odvolal v souvislosti s Johnem?“

Danny nasál vzduch mezi zuby a podíval se na šterk u svých nohou. Johna měl Danny ve čtrnácti letech. Matce bylo osmnáct, byla sexuálním symbolem South Side, pro mladého gangstera trofejí. Alex si vzpomněla, že se o tom doslechla ve škole a byla na Dannyho podivně hrdá. I jí bylo čtrnáct a mít v tomhle věku dítě jí připadalo velice světácké. Jenže John ne-

byl žádnou ozdobou svých mladistvých rodičů. Rychle z něj vyrostl gauner.

„Má to tam těžké?“ zeptala se s předstíraným zájmem.

„Hm.“ Danny stiskl čelisti tak pevně, že měl potíže s mluvením. Odvrátil se od ní a podařilo se mu otevřít ústa. „Ta věc... s tou ženskou...“

„V patnácti letech to není ženská, Danny.“

Zpříma se na ni podíval a ona uviděla v jeho očích nenávist. Rychle oddychoval, jako by ji chtěl uhodit, kdyby mohl. „Tak ty toho nenecháš, co?“

Podívala se na klíčky od auta.

„Je to kurva můj syn! Copak jsme tamtoho nenáviděli právě proto, že na nás kašlal?“ Ukázal na díru ve vlhké zemi. „John je můj syn a já se kurva snažím.“

Temeno mu zrůžovělo a Morrowová odvrátila pohled a v duchu ho prosila, ať nebrečí. Danny si odkašlal a zašeptal: „Já se fakt snažím.“

Snaží se pečovat o násilníka, který Stanleyovým nožem otevřel mléčně bílá stehna patnáctileté dívky. Na večírku. S touhle částí příběhu se noviny nedokázaly vyrovnat: s tím, že jí to udělal v koupelně rodičů, za jejímiž dveřmi probíhal večírek. Studentka soukromé školy, středostavovská chytrá holka, která moc pila a pustila si domů lumpy. Noviny uváděly celou škálu společenských prohřešků: pití mladistvých, sdružování do gangů, útok nožem, sex mladistvých. Dokud Johna nezatkli a na případ nevalili informační embargo, zdálo se, že ten příběh je nevyčerpatelný.

Danny se mohl snažit Johnovi pomoci, ale problémem byl i on sám: všichni ve městě věděli, že John je vinen, protože jeho otcem je Danny. Kdyby měl Danny jen stín pochybnosti o Johnově vině, pak by ti chlapci, kteří ho udali policii, dávno zmizeli. Výrok o vině se dal očekávat.

„Dá se mu vůbec ve vězení pomoci?“

Danny pokrčil rameny.

„Proč jsi jim řekl, ať se spojí se mnou? Já o něm nebudu lhát, Danny. Stejně má v papírech všechny předchozí průšvihy.“

„To není proto, že seš policajtko, ale proto, že seš z rodiny. Chtějí znát celý zázemí, jde jim o fakta.“

Morrowová zasunula klíček do dveří auta. „Danny, o rodině se tu dá mluvit jen těžko.“

Přikývl. „Jenže já nikoho jinýho nemám.“

„Nemůžou si promluvit s jeho mámou?“

Danny zavrtěl hlavou. „Ta je v blázinci.“

„A co jeho babička? Ta žije, ne?“

„Ta... nemá zájem.“

„Hm.“ Ani Morrowová to neřekla nahlas: JJ babičku tyranizoval a měl to v záznamech. Babička by o něm mohla říct ještě horší věci než Morrowová.

Oba se znovu podívali na Crystyl, která stále plakala, když ji odváděli od hrobu. Poblíž stojící muži rozpačitě odvrátili pohledy a zřejmě si mysleli, že i mrtví psychopati si zaslouží více ohledů.

„Kdybych s ní promluvil,“ řekl Danny, „všechno to svede na mě. Snažím se od toho všeho držet stranou, nechat si odstup, protože jinak ho ve vězení bez okolků zabije nějaký hajzlík. Je to hrozně složitý. Ta ženská potřebuje jen trochu informací z jeho zázemí.“

„O čem se mnou chce mluvit?“

„O Johnově životě. Kde žil, s kým a tak. Danny se otočil na podpatku, zády k ní, a váhavě dodal: „Já před ničím neuhýbám, Alex. Jen bych se rád zachoval správně. Je pro mě těžký o něco tě prosit.“

Měla to všechno svěst na Dannyho. Přesně o to mu šlo, Johnovi by to pomohlo. Jenže většinu informací, které mohla

poskytnout, měl stejně v záznamech. I to tyranizování babičky. Podívala se na svou ruku. Klíč byl ve dveřích auta, ruka na klíči. Stačilo jím otočit, nastoupit si a odjet.

„Já toho zas o jeho zázemí tolik nevím–“

„To není kvůli léčení, ale kvůli rozsudku – jaká je pravděpodobnost, že to udělá jiný holce. Neradi bysme ho dostali ven, kdyby–“

Morrowová se zarazila a zhluboka se nadechla. Danny opravdu věděl, jak na ni: jde o záchranu těch holek, ne o něj, buď lepší než náš táta. Věděl, kde má citlivé body a kolikrát je stisknout. Na okamžik ji napadlo, že tentokrát mají možná stejný zájem, že to, co navrhuje, je rozumné. Zvažovala to, než v ní pocit sourozenecké příchyllosti vyvolal poplach. Neunikla z toho všeho chaosu a nedala se k policii jen proto, že byla rozumná. Nedržela si od toho odstup a nevzala si tak hodného chlapa, jako byl Brian, jen proto, že si Danny myslel, že je to nejlepší.

Otočila klíčkem, otevřela dveře do vlastního světa a vkročila jednou nohou do auta.

„Ne. Neudělám to. A Danny, po tomhle...“ Rozevřela ruku jako u hrobu, když pouštěla zlatý střapec na rakev. Usadila se za volant a zavřela dveře.

Danny se na ni ještě podíval přes čelní sklo. Mohutný, s oholenou hlavou a širokými rameny – chtěl svým zjevem zastrašovat. A teď tam stál s vyceněnými malými zuby v úzké šterbině úst a povislou bradou a zíral na ni.

Tenhle výraz u něj ještě neviděla a cítila, jak ji sevřel strach; sevřel i dvojčata v jejím břiše, pronikl jejím hezkým starým autem. Danny lámal čelisti a přibouchával lidem prsty do dveří auta. Danny zabodl jednomu člověku do obličeje rozbitou lahev. Tyhle věci Danny dělal, když cítil, že mu někdo něco dluží, nebo když něco chtěl. Alex měla silný pocit, že to bylo

naposled, co spolu takhle přátelsky mluvili, a uvědomovala si, že odjet od něj se rozhodla sama.

Snažila se pravidelně dýchat, nastartovala motor a projela kolem něj, opatrně vyjela na kopec a byla ráda, když jí místo pohřbu zmizelo ze zpětného zrcátka.

Dojela k bráně, když se jí odpornou veselou melodií ohlásil pracovní mobil. Bannerman. Stiskla tlačítko hands-free a ve voze zapraskal jeho hlas:

„Kde zrovna jste?“

Žádný pozdrav, žádný úvod, jen zaštěkání. Ještě ani nepromluvila, a on už měl našťvaný hlas. „Odjíždím ze hřbitova.“

„Dobře.“

„Pane, měl byste se mě zeptat, jaké to bylo.“

„Vážně?“ Nebyla v tom žádná ironie, on se skutečně ptal. Bannerman se stal jejím nadřízeným, a i když to nebylo nečekané, mělo to na něj překvapivý dopad. Několik měsíců spolu seděli v kanceláři a Morrowová věděla, že je nejistý; poznala to podle toho, že se vydával za někoho jiného: rozčuchané vlasy, opálený obličej, to všechno jen z potřeby být oblíbený a přitažlivý. Nečekala, že po tom povýšení se mínění jeho podřízených o něm tak náhle změní k horšímu. Od všeho se oprostil, teď vystupoval pro jiné publikum. Byl celou dobu podrážděný, přehnaně přísný, drsný a kritický. Ve svých podřízených budil odpor, což ho do jisté míry naplňovalo pýchou. Jí to paradoxně popularitu zvýšilo, možná proto, že její nevlídnost byla aspoň upřímná.

„Proč bych se vás na to měl ptát?“

„Protože patří k dobrému vychování předstírat zájem o pohřeb v rodině.“

„Dobře: tak jaký byl pohřeb vaší tetičky?“

„Hezký.“

„Kolik jí bylo?“

„No, už byla dost stará. Něco přes osmdesát.“

„To už je slušný věk,“ řekl Bannerman.

„Ano.“ Ve zpětném zrcátku uviděla nějakého staříka, který se s rukama vraženýma hluboko do kapes belhal po cestě za ní.

„Řekla bych, že ano.“

„No...“ zarazil se, jako by bylo těžké přestat s těmi banalitami kolem smrti. „Dobře. V každém případě tu máme vraždu v Thorntonhallu, jestli jste tam skončila.“

Znovu se podívala do zpětného zrcátka a usmála se. „Tady jsem skončila, pane.“

Thomas se posadil na oblázkové pláži a čekal. Doufal, že Squeaka nenapadlo sem přijít. Jinak už by tu byl. Od vody ho ovanul chladný vítr. Na okolních kopcích viděl ovce, nepatrné špinavě bílé tečky na holé trávě. Kdysi dávno byli na návštěvě na farmě. Pořádaly se tam jakési výroční slavnosti. Byl to pozůstatek dob, kdy většina kluků ze školy zdělila statek a starala se o ovce. To už skončilo. Teď už byli úplně jiní. Když se z té farmy vraceli, mluvili jen o tom, jestli se skutečně dá s ovцами souložit a jak smrdí a jsou mastné.

Oblázky na pláži byly černé, ale ne od hlíny kolem, kterou sem navázela nákladní auta po úpravách terénu. Jeden sebral, aby ho hodil do zčeřené vody, ale pak se zarazil. To dělají děti. A on už žádné dítě není. Položil kámen a uslyšel za sebou kroky.

Squeak se posadil vedle něj, trochu stranou. Oba měli bundy zapnuté až ke krku a ruce hluboko vražené v kapsách. Po polední přestávce měli v rámci psychologie volné asociace. Jednadvacet minut a začnou je pohřešovat. Přišli sem různými cestami: Squeak přes les, protože šel z kaple, a Thomas od hřbitova, aby v případě, že by je někdo viděl, mohli říct, že se tu sešli náhodou.

Thomas věděl, že ho Squeak najde, i když na tomhle kousku pláže spolu nebyli už věčnost. Znali se.

Když v osmi letech začali chodit do téhle školy, byli tam

z jejich ročníku jen sami dva. Většina rodin nástup do internátní školy odkládala. Thomasův otec začal už v šesti, ale to se teď považovalo za předčasné, škodlivé. Začínali v osmi a všichni je litovali, protože věděli, že buď mají doma problémy, nebo je rodiče nemají rádi. A tak vyrůstali v těsné blízkosti, postupně se do sebe vcítovali, vytvořili si společný jazyk, dorozumívali se mrkáním i pohledy, měli přezdívky pro kluky, kteří je šikanovali. Pravidlům jejich her nikdo jiný nerozuměl.

Squeak vzdychl s pohledem upřeným na vodu a Thomas se na něj podíval. Měli toho hodně na srdci, ale nikdo nedokázal začít. Každého unášel jeho vlastní divoký proud, převaloval je přes vzájemné zášti, tajné obavy a stud, ani ne kvůli tomu, co udělali, ale hlavně kvůli tomu, co si teď jeden o druhém mysleli.

Od té chvíle, kdy nastoupili do auta v Thorntonhallu, spolu nepromluvili. Squeak řídil a kouřil, Thomas se po celou dvouhodinovou jízdu otíral vlhčenými ubrousky. Spotřeboval celé dva balíčky a voněl jako největší kojenec na světě; silně parfémovaný olej se mu zažral do obličeje, pronikl mu do očí i pod nehty. Koupal se před dvěma dny a z pachu ubrousků se mu chtělo zvracet, připomněl mu chůvu Mary. Jeho znechucení bylo tak silné, jako by mu hnila střeva.

„Žádný děti tam nebyly,“ řekl Squeak.

Když dojeli zpátky, Squeak zaparkoval ve vesnici. Přelezli školní zeď, plížili se přes zadní louku a drželi se mimo dosah osvětlení u cesty k zadnímu traktu internátu. Thomasovi bylo jedno, jestli je chytí. Chtěl, aby je chytili. Ale Squeak trval na tom, že vlezou dovnitř Thomasovým oknem, které kvůli tomu nechali otevřené. Pak stáli ve tmě a nedívali se na sebe, až Squeak zamumlal „tak dobrou“ a odešel do svého pokoje.

Dnes ráno se viděli u snídaně, přes celou jídelnu. Squeak vypadal unaveně a měl zarudlé oči. Mechanicky pojídal lžící

ovesnou kaši, prázdným pohledem bloumal po místnosti, až na okamžik spočinul na Thomasově obličejí a bloumal dál.

Voda teď tiše šplouchala. Squeak vytáhl z kapsy kovovou tabatěrku, otevřel ji, vytáhl krátký joint, zapálil si a zhluboka vdechl. Zadržel dech, úlevně obrátil oči v sloup a vydechl. Pak podal joint Thomasovi.

Ten ho nedokázal odmítnout. Předstíral, že vdechuje a drží kouř v sobě, ale potáhl jen málo a ne zhluboka a vrátil joint Squeakovi.

„Nemáš chuť?“ zeptal se, aby dal najevo, že si toho všiml.

„Ne.“ Thomas se natáhl a opřel se o lokty. Podíval se na Squeakova záda. Najednou byl přesvědčený, že Squeak ví, že on svou bezstarostnost jen předstírá, a posadil se. „Spal jsi?“

Squeak se ohlédl přes rameno a Thomasovi se zdálo, že vidí v jeho pohledu pohrdání, ale možná to bylo jen tím pohledem přes rameno. „Šlo to.“ Odvrátil se a znovu potáhl z jointu. Zhluboka, jako by chtěl něco spolknout.

Thomas už to nevydržel a vyštěkl na něj: „Chceš mi něco říct?“

Squeak se pomalu otočil. „*Já mám něco říkat tobě?*“ Thomas sebou trhl, překvapený jeho prudkou reakcí. Squeak odhodil joint do jezera. „Co bych ti měl kurva říkat? Žádný děti tam nebyly.“

Thomasovi se najednou zalily oči slzami a roztřásla se mu brada. Squeak vymrštil ruku a jeho prst se zastavil těsně před Thomasovým okem. „*Ted' mi tu kurva neřvi.* To tys mě tam vzal. Říkals, že je to ona, že to víš. Tak mi tu teď kurva neřvi.“

Stáhl ruku a vztekle se podíval na vodu.

„On mi říkal—“ zašeptal Thomas.

„Vyslovil její jméno? Mluvil o tom domě?“

Nemluvil. Nezmínil přímo žádné jméno. Thomas našel její číslo na otcově stole a adresu si našel v jeho starých papírech.

Musel se zhluboka nadechnout. Nutkavý pláč pominul. Třás brady odezněl. Prudce si otřel oči. Představil si, že někdo jde po břehu jezera a vidí je a myslí si, že jde o nějakou mileneckou rozepři.

Taková pomluva se pak s člověkem táhne, pronásleduje ho až do smrti, i kdyby opíchal všechny kurvy z Fulhamu.

Jednou šel s otcem po londýnské ulici, o minulých Vánocích. Bylo chladno a všechno se začínalo srát. O otci psali nejdřív na internetu, potom i v novinách.

Nakupovali dárky a potkali nějakého otcova známého. Byl to imponující hezký chlap, na padesátáka velmi zachovalý. Pěkně samolibý. Thomas si vzpomínal, jak ukázal na nějaký sporták a říkal, že ho koupil sám sobě jako dárek k Vánocům. Ale otec se k němu choval přezíravě. Když se rozloučili, otec mu řekl, že to byl jeho o rok mladší spolužák a jednou se mu ve sprchách po ragbyovém zápase nechtěně postavil. Zasmál se tomu a řekl, že ho na to nikdy nenechali zapomenout. Od té doby mu říkali Stoják. Thomas se taky zasmál, protože jeho otec řekl „postavil“, a to mu připadalo legrační, ale když o tom pak přemýšlel víc do hloubky, ta příhoda ho děsila. Ani ne tak pro ten náznak homosexuality, ta už byla každému ukradená, ale pro tu zranitelnost, kvůli tomu, že byl najednou vystavený pohledům všech ostatních, že se tím obnažilo jeho soukromí. Sám se teď snažil vyhýbat sportovním zápasům, když si ho předtím nemohl vyhonit – nestál o podobnou přezdívku.

Squeak znovu sáhl do tabatěrky a zapálil si, tentokrát cigaretu. Zhluboka vdechl, vtáhl tváře dovnitř, otevřel pusu a nechal kouř vytvořit malý obláček, který pak znovu vdechl.

„Takhle dostaneš rakovinu, rakovinu krku,“ řekl Thomas. Někde to slyšel.

„Fakt?“

„Když zadržuješ kouř v puse. Cigaretovej kouř způsobuje

rakovinu plic, ale kuřáci doutníků mívají rakovinu obličje a krku, protože dělají právě tohle. Říkal mi to táta.“

Squeak se znovu zatvářil našťvaně. „On už to ví?“

Thomas zavrtěl hlavou. „Během vyučování by nevolal. Zná to tu.“

„Asi neměli mobily, když tu studoval.“

„Volali na ty dva velký černý telefony vzadu v chodbě. Vzal to ten, kdo šel kolem, a jako blbec tě běžel najít.“ Usmál se, protože věděl, že mluví jako otec. „Někdy i na druhé konec školy, ale prostě běžel.“

Squeakovi to bylo jedno. „Ale stejně to chutná líp, když to vypustíš a znovu nasaješ.“

Thomas se nejistě usmál – trochu smutně, ale přesto usmál. Squeak pokračoval s plnou pusou kouře. „Měl bys kouřit. Vypadáš starší, když kouříš.“

„Hm.“ To nebylo rýpnutí. Thomasovi bylo jedno, že vypadá tak mladě. To Squeak se víc styděl za svou vychrtlost a vystupující spodní žebra. Věděli o sobě všechno. Thomas si náhle uvědomil, že právě proto je včerejšek tak rozhodil. Poprvé od osmi let se vzájemně překvapili. Tím, co udělali.

„Šok a hrůza,“ přemýšlel nahlas.

Squeak se na něj musel podívat, aby viděl, jestli si dělá legaci, nebo začíná něco říkat. Když zjistil, že ani jedno, usmál se. „Šok a hrůza?“

Thomas smutně pokýval hlavou. „Jo. Včera.“

Squeak znovu potáhl z cigarety. Když vydechl, usmál se. „Kurevsky dobrý.“

Všechny domy v Thornthonhallu byly velké a osamělé. I ty menší stály v nápadně velkých zahradách, nebo měly velký pozemek ukrytý vzadu. Živé ploty podél cest byly bezchybně udržované.

Morrowová uspořádání vesnice nechápala, když je sledovala z okénka spolujezdce. Na okraji stály viktoriánské vily, ale směrem k centru se v architektuře projevovale sedmdesátá léta – lomené střechy a velká panoramatická okna. Napadlo ji, jestli střed vesnice za války nevybombardovali.

Její řidička odbočila ostře doleva do stromy lemované ulice na udanou adresu. Dál od hlavní silnice byly domy ještě novější, sídla z béžových cihel napodobující styl starších vil, ale s dvěma garážemi, dvojitými skly, dvojitým vším.

I ulice se na konci dělila do dvou příjezdových cest – zcela nová žlutá cesta vedla dolů k modernímu sídlu ve venkovském stylu, horní větev z makadamu bez krajnic k hřmotnému šedému kamennému venkovskému domu.

„Nějak tady tomu nerozumím,“ řekla. „Kde tu mají obchody? Proč si staví pod tím starým domem další dům?“

„Nahore je původní sídlo,“ řekla řidička.

„Sídlo?“ Morrowová se posunula v sedadle dopředu.

Řidička najednou vypadala zaraženě a Morrowová se musela dost snažit, aby ji slyšela. „No, ten dům, kam jedeme,

je nejstarší dům postavený na nejvyšším místě. Vidíte, jak jsou ty staré domy vzdálenější? Všechny pozemky patřily kdysi k tomuhle domu. Pak je postupně rozprodávali, nejdřív ty nejvzdálenější, pak ty bližší, a nakonec stavěli tyhle obrovské nové domy.“

Morrowová se podívala na pochmurný starý dům a došlo jí, co řidička říkala. Vzrušila ji představa toho, jak vesnice rostla.

„Jak tohle víte?“

Jenže řidička se zdráhala odhalit karty. „Prostě... koukám na pořady o architektuře... v televizi.“

Ve strmém stoupání se předklonily; Morrowová už se nemohla dočkat, až tam bude a zase pocítí to vzrušení. Na základě řidiččiných závěrů ji napadlo, že tohle není původní příjezdová cesta, protože koně s kočárem by příkré stoupání nezdolali. Byla to nová přístupová cesta k domu vybudovaná tehdy, když tu původní prodali k novému domu. Poprvé se podívala na řidičku. Byla u policie poměrně nová, i když už nebyla nejmladší, tak kolem třicítky, a čerstvě přešla z uniformy do civilu. Byla hezká a snědá a měla nádherně perský profil. A byla Angličanka.

Morrowová se jí dál nevyptávala. Před vrcholem kopce makadam ustoupil štěrku a auto ztrácelo tah. Před domem uviděly detektiva strážníka Harrise. Stál vedle dvou hlídkových vozů a velké dodávky techniků a tvářil se ustaraně.

Průčelí bylo vystavěné z šedého kamene, elegantně symetrické a solidní. Dům měl malá okna a velké zelené vstupní dveře nad krátkými schody.

„Co je to za styl?“

Řidička se na ni podívala. „Georgiánský.“

„Jak to poznáte?“

Řidička se zachmuřeně podívala na dům. Morrowová věděla, že zná odpověď, a znala také důvod jejího otálení. Znalost ar-

chitektonických stylů se v policejní jídelně příliš necenila. Už to, že byla starší a Angličanka, ji na míle vzdalovalo ostatním.

Žena se trochu začervenala. „No, všechno je tak trochu hranaté a hlavně to prozrazují ta okna. Vidíte ta tři okna v prvním patře?“ Morrowová se podívala nahoru na tři pravidelně rozmístěná malá okna s posuvnými svislými rámy. To je typické, ale patří to až k pozdně georgiánskému stylu.“ Ukázala na zelené vstupní dveře nad šesti schody. „Tohle je georgiánské. Takové dveře najdete v Bathu i v Dublinu. A všimla jste si těch pokojů s vypouklou stěnou vzadu?“

„Kde?“

„Střední pokoje vzadu vystupují v polokruhu. To je georgiánské. Ten přístavek tamhle,“ ukázala na boční přístavbu, postavenou z téhož kamene, ale s třemi dlouhými vysokými okny, „ten je neoklasicistní. Tedy pozdně viktoriánský.“

Morrowová se na ni podívala. Na své postavení měla až příliš drahý kostým. „Odkud sakra pocházíte?“

„Ze Surrey. Z East Molesey.“

„A co děláte tady?“

„Můj partner tu dostal práci, a tak jsem taky podala žádost. Ve zralém věku.“

Bylo to znát. Netrpěla přílišným respektem k Alexině hodnosti a neměla sklony k intrikaření. „Co jste dělala předtím?“

„Měla jsem vlastní firmu, s elektronikou.“

Morrowová si uvědomila, že jsou nebezpečně blízko přátelskému rozhovoru. Napadlo ji, jestli tím partnerem nemyslela lesbickou partnerku. Nevypadala nijak drsně, ale tak už dnes lesby nevypadají. „Jednají tu s vámi slušně?“

Pokrčila rameny a odvrátila pohled. Ve zkratce ne, nejednají, ale ona si to nepřipouští a neřekne to na ně.

Na Morrowovou to udělalo dojem. „Tak dobře. Jste ambiciózní?“

Podívala se na ni a úsečně přikývla. V očích měla obezřetnost. Dneska nikdo nepřizná, že je ambiciózní.

„Jasně. Kdyby vás povýšili, řeknou, že je to proto, že jste ženská. Jste chytrá, to je taky proti vám, takže ženská a z Anglie a... no jo.“

Řidička předstírala, že nedořečenému nerozumí, ale když zatahovala ruční brzdu, na rtech se jí mihl úsměv. Zůstaly sedět a sledovaly, jak k jejich vozu přichází Harris. Měl tak skotskou pleť, jak jen je to možné, aniž by byla už tartanová: bílou s namodralými tóny. Měl malá očka, černé vlasy a komicky malá ústa, která sotva přesahovala šířku jeho chřípí.

„Hele,“ zamumlala Morrowová, když se Harris blížil k vozu, „já nikomu neřeknu, že jste ambiciózní.“

„Dík, šéfko,“ vyhrkla.

„Jste chytrá, tak buďte taky opatrná a...“

Morrowová si náhle uvědomila, jak málo má času, jak brzy bude bezvýznamná. Chtěla jí pomoci, ale neměla co nabídnout. „Budu přebírat vaše nápady a vydávat je za vlastní.“

Myslela to jako hloupý vtíp, ale řidička jí znovu poděkovala.

Otevřely dveře a ve stejném okamžiku vystoupily z vozu. Morrowové se ulevilo, že je tu Harris, takže už nemůžou pokračovat v načatém rozhovoru.

Harris se na řidičku podíval. „Běžte vyslechnout sousedy. Konkrétně: viděli něco? Znají místní obyvatele? A zeptejte se, jestli poslední dobou nebyli tady nahoře. Musíme zjistit, jestli odsud něco nezmizelo. Wilder vás doprovodí.“

Řidička přikývla a zamířila k detektivu strážníkovi Wilderovi, který čekal u policejních vozů.

„Co je zač?“ zeptala se Morrowová, když jim ta žena zmizela z doslechu.

Harris se za ní podíval. „Detektiv strážník Tamsin Leonardová.“

„Je chytrá?“

Harris něco vyhýbavě zabručel. Morrowová by mu dala facku. Od posledního zvýšení platů na tom byli detektivové z kriminálky lépe a měli placenou každou přesčasovou minutu. Bylo to katastrofální rozhodnutí. Teď na tom byli lépe než detektivové seržanti a nemuseli být v práci celé dny, než se případ vyřeší. Navrhnout někoho na povýšení se v současné době rovnalo zradě a ti chytřejší se ukrývali mezi hloupými. Ale rozčarování bylo ještě hlubší. Bannermanova neurvalost způsobila, že policisté se pyšnili svou nenápadností, jako by dobrá práce napomáhala Bannermanovi k tomu, aby byl ještě větší hajzl. Vytrácela se soutěživost. Morrowová cítila, že je svědkem toho, jak se ze zvyku stává kultura jejich oddělení.

S předstíraným zájmem se podívala na střechu georgiánského domu, aby měla záminku protáhnout si hřbet. „Byl jste uvnitř?“ zeptala se.

Harris znepokojeně přikývl. „Hm...“

„A co?“ řekla. „Zlý?“

„Hodně zlý,“ odpověděl tiše.

„Kdy k tomu došlo?“

„V posledních čtyřiaadvaceti hodinách. Zřejmě včera večer.“

Morrowová se znovu podívala nahoru. Střešní tašky místy neseděly, z okapů trčelo nahromaděné listí. U boční stěny domu stála na rezivějících nohách odpadní nádrž. Na vzdálenější straně domu, nad jedním oknem, byl malý žlutý šestiúhelník, který ukrýval alarm, ale plast už byl vybledlý sluncem a modrá písmena nečitelná.

„Jeden z těch žádaných a pěkně drahých domů, co?“

Harris přikývl a podíval se do svých poznámek. „Jaký jste měla pohřeb?“

„Nebyl to můj pohřeb.“

„Jo, já vím—“

„Pochovávali jsme tetičku.“

Musela lhát. Otce pohřbila už předtím, protože nedokázala přiznat, že jí zemřel syn. Nebylo to tak dávno. Nakonec si přiznala, že příčinou její sklíčenosti bylo Geraldovo umírání, ale stále tvrdila, že tou dobou zemřel její otec. Nutili ji chodit na nesmyslná sezení s psychologem ze sociální péče. Chodila tam, i když věděla, že jí nic nepomůže a že všichni její šéfové se budou dívat jen na její pracovní výkaz. Otcova smrt byla lží, kterou nebyla ochotna přiznat. Osvobozovala ji, přetrhávala spojení s neblaze proslulou McGrathovou rodinou a ona měla triumfální pocit, když tvrdila, že je mrtvý, a on nebyl. Měla pocit, jako by ho zabila.

„Jasně,“ řekl Harris, „tetičku.“

„Ale mělo to hladký průběh.“

„To je dobře.“

Znovu se rozhlédla. Dům musel být kdysi s láskou udržovaný: jabloň na zahradě se prohýbala pod tíhou nesklizeného ovoce, které padalo a hnilo na přerostlém trávníku. Květinové záhony byly zryté, ale neosázené.

Připadalo jí to skličující – vzpomněla si na Dannyho a Johna a křehkost té rodiny: navzdory tomu, že všechny součástky byly na svém místě, mohla se náhle snadno rozpadnout. „Kde jsou ty peníze?“

Harris se na ni podíval a udiveně našpulil rty, jako by se chystal k polibku. „V kuchyni.“ Zdvihl obočí. „Je to víc, než jsme si mysleli. V eurech.“

„Ve velkých bankovkách?“

„V pětistovkách.“

Podívali se na dům a usmáli se. Pětiseturové bankovky obvykle svědčily o praní peněz a obvykle za nimi byly drogy. Byly to bankovky nejvyšší hodnoty ve spolehlivé měně a zabraly méně prostoru než stolarovky. „Kolik?“

„Bože, já nevím, statisíce?“ Usmál se. „Počkejte, až to uvidíte.“

„Hlídá to tam někdo?“

„Jo, Gobby. Je rád, že si mohl sednout.“

Ten dům ji začínal zajímat. „Měla peníze, ale neutrácela je? Patřily někomu jinému? Třeba ani nevěděla, že tam jsou.“

Harris pokrčil rameny. „Je to možné, ale nepravděpodobné. Počkejte, až uvidíte, kde jsou.“

Pokud to budou peníze z drog a povedou k nějaké skupině, půjde o velkou mezinárodní operaci. Mohl by to být hezký případ, na kterém by mohli jen vydělat.

„Stejně půjde o něco organizovaného, protože to nejsou volné peníze. Jsou v balíčkách přetažených páskami.“

„Znáte to tady v okolí?“

Zavrtěl hlavou. „Jsem tady asi tak hodinu, na ulicích jsem viděl jen dělníky a zahradníky.“

„Madam?“ Leonardová se vracela od Wildera. „Volal šéf. Říkal, že máte vypnutý telefon, a tak volal jemu.“ Ukázala na Wildera, který stál sto yardů od nich s pracovním mobilem v ruce a tvářil se vyhýbavě. Byl natolik moudrý, že s tou novinou nepřišel sám. „Chce s vámi mluvit.“

„Teď hned?“

Harris vedle ní utrousil jízlivou poznámku. Leonardová nechápala, co se děje. „Ano,“ řekla nejistě.

„Řekněte, že mě nemůžete najít.“ Pak se otočila a zeptala se Harrise: „Tak o co jde?“

„Žena, čtyřiaadvacet let. Nedávno jí zemřela matka.“

„To kvůli ní?“ Ukázala na ocelovou rampu na schodech k hlavnímu vchodu.

„Ano, matka byla na vozičku.“

„Chodily za ní pečovatelky?“

Harris se podíval do svých poznámek. „Měla nepřetržitou